

A MEGLÁTOGATOTT BOLYGÓ

Egyszer egy idős, tapasztalt angyal megmutatta a világegyetem szépségét egy kis fiatal angyalnak. Látták a mozgó bolygókat, naprendszereket, a csillagok közti mérhetetlen távolságokat, végül pedig a mi naprendszerünket, amely nagyon kicsi volt a többihez képest. A mi földünk úgy tűnt a kisangyalnak, mint egy piszkos teniszlabda.

— Figyeld meg jól ezt a bolygót— mondta az idősebb angyal.

— Hát ez elég piszkos és kicsi, miért olyan különleges? — kérdezte a kisangyal.

— A mi dicsőséges Királyunk látogatta meg.

— Hogyan?— kérdezte a kisangyal, — A mi hatalmas Királyunk lement személyesen erre az ötödrendű kis bolygóra, ahelyett, hogy a többi, sokkal hatalmasabbat és szebbet látogatta volna meg? Miért tette?

— Ez nem tartozik ránk, — mondta az idősebb angyal, — csak annyit tudunk, hogy Őt nem a nagyság és mennyiség érdekelte; és csak úgy tehetette ezt meg, hogy olyanná lett, mint azok akik rajta élnek.

— Azt mondod, hogy olyanná lett, mint azok a mozgó emberi lények azon a csúnya labdán? — csodálkozott a kicsi

— Igen. És nem hiszem, hogy örülne, ha hallaná, ahogy te beszélsz róluk, mert akármilyen furcsának tűnik nekünk, Ő szereti őket. Lement meglátogatni, hogy olyanná tegye azokat, mint Ő — válaszolta az idősebb.

A kisangyal elképedt, mert érthetetlen volt számára.

— Csukd be most a szemed egy pillanatra és visszamegyünk az Időben — mondta neki az idősebb angyal.

Az Idő elkezdett visszafelé forogni és a bolygón, itt is, ott is apró fények látszottak rövidebb-hosszabb ideig.

— Most azt látod, ami pár ezer évvel ezelőtt volt, amikor az Atya bölcsessége átsugárzott az emberekre és azt tükrözték. De nem mindenki hallja és érti az Ő hangját, még ha szelíden és csendesesen szól is.

— Miért olyan süketek és ostobák?— kérdezte mérgesen a kicsi.

— Mi nem vagyunk az ő bírái, mert mi, akik dicsőségben élünk, nem tudjuk milyen a sötétségben lenni. Mi hallhat-

juk a szférák zenéjét és az Atya szavát naponta, de nekik nehéz, mert a zaj, lárma elveszi a figyelmüket. Csak a csendesek, alázatosak és bölcssek hallják meg. Figyelj, ma látsz valamit, ami csodálatos!

Egyszer csak egy picit fényes pont jelent meg, és elkápráztatta őket. Halkan kérdezte a kisangyal:

— Ez volt a látogatás ideje?

— Igen, a Fény maga ment le és közöttük élt, de egyszer kialszik majd, nem láthatod.

— Ugye azért, mert nem tűrhette az ostobaságukat és ezért elhagyta őket? — kérdezte a kicsi.

— Nem— felelte szomorúan az idősebb —, nem ismerték fel, illetve csak kevesen, hogy ki Ő. Legtöbben jobban szerették a sötétséget, mint az Ő világosságát, és a végén megölték! Ekkor a föld egészen sötét, fekete lett.

— És ez a vége? — kérdezte a kisangyal szomorúan.

— Várj, még messze vagyunk a történet végétől.

A teljes sötétségben a Föld megfordult háromszor és ekkor kápráztató sugárral megjelent egy nagy fényesség.

— És most mi történt? — kérdezte a kisangyal szemét letakarva.

— Megölték, de Ő legyőzte a halált, amitől minden ember fél, feltámadt és láthatták Őt azok, akik ragaszkodtak Hozzá.

A vakító fény megszűnt, a Király visszament fényes otthonába, de mégis apró fénypontocskák láthatók a sötétségben, és ezek szétoszlanak, tovább világítanak. Akik Hozzá hűségesek, azok adják tovább a fényt, hogy az egész földre eljusson.

— Mikor lesz olyan világosság ott is, mint a mennyben? — kérdezte a kisangyal.

— Mi ezt nem tudjuk, az Atya kezében van. Bizony, fájdalmas figyelni a Földet, mert még nem jött el az idő vége, de biztosan tudom, hogy meglátod majd, miért olyan fontos ez a kis labda a világmindenségben. Mert Ő, az Ő saját terveit viszi végbe itt a MEGLÁTOGATOTT BOLYGÓN!

ifj. Király Zoltán

**Minden kedves hallgatónknak és olvasónknak Istentől megáldott,
boldog Karácsonyt kívánnak a MERA munkatársai!**

Az engedelmesség diadala

Az engedelmisség nem éppen divatos téma, jól tudom, hiszen a függetlenség, az önmegvalósítás, a szabadság mítoszát magasztaló korban élünk. Persze, ha jobban belegondolunk, nem képzelhető el emberek egymás mellett élése alkalmazkodás, és végső soron engedelmisség nélkül. A túlhangsúlyozott, a mindennél fontosabb önmegvalósítás lehet, hogy úgy gondolom nekem jó, én „megérdemlem”, de szinte elképzelhetetlen, hogy mindenkinek jó legyen. Biztos, hogy vannak áldozatai ennek a mentalitásnak. Ráadásul legtöbbször maga a törtető fél is áldozatul esik, hiszen ellenszenvessé teszi magát, s így magányossá, kiközösítetté is... Igazán tragikus. Persze az engedelmisség hiánya nem újkeletű valami, nem tartozik korunk vívmányai közé. Amióta ember az ember, ez a kísértés mindig megvolt. Harcoltunk egymással, és harcoltunk Istennel is. Valahogy mindig megpróbáltuk a saját utunkat járni, s aztán csodálkoztunk, vagy lázadoztunk, hogy nem lett jó vége... Pedig a végeredmény a legtöbbször logikus következménye az önfejtésünknek. Úgy van ez, mint amikor mondjuk Szegedre akarunk utazni, de a pályaudvaron a békéscsabai vonatra szállunk, mondván nekünk ne mondja meg senki, hogy melyiket válasszuk, hiszen azt választjuk, amelyik nekünk tetszik. Aztán persze erősen csodálkozunk, sőt még mérgeledünk is, hogy nem Szegeden kötöttünk ki, hanem Békéscsabán. Persze ezen csak nevetünk, sőt megállapítjuk, hogy bizonyára valami komoly gond van szegényke fejében, aki így gondolkodik, ám a lelki életben mégis sokszor ugyanezt az utat járjuk. Elvárnánk Istentől, hogy az önfejtésünk, az engedetlenségünk ellenére is jó vége legyen az életünknek. Erre nincs ígéretünk. Sőt, azt olvashatjuk Bibliánkban, hogy amit vet az ember, azt fogja aratni is. Ennyire egyszerű. És mégis sokszor milyen nehéz! Néha mennyire nehéz kimondani a „legyen meg a te akaratom” rövid kis mondatot. Vagy az „igen Atyám, engedelmes leszek” szavakat... Pedig mennyi áldás fakadhatna a nyomában, és mennyi keserűségtől megkímélhetnénk magunkat! Örök élet a jutalma az engedelmességnek, és örök kárhozát a lázongásnak, az önfejtésnek. Mekkora különbség, és ehhez képest micsoda csekélység a feltétel! Az engedetlenségre való hajlam, mint mondtam, nem újkeletű dolog, hiszen

már az első emberpárt ezen a területen ejtette csapdába az ördög. Sajnos a választott nép életében is időről-időre felbukkant ez a bűn, s legyünk őszinték, hogy minket is újra meg újra megkörnyékez. Igazán szomorú, amikor egy szépen induló élet kisiklik. Sokszor egy apró engedetlenséggel kezdődik az egész, s a vége nagy romlás, nagy kár...

Hála Istennek, azért jó példák is vannak, olyanok, amikor valaki meghallotta Isten hívó szavát, örömmel fogadta, és engedelmeskedett neki. Karácsony nagy csodája éppen az, hogy Isten talált engedelmes, tiszta eszközöket tervének megvalósításához.

Kezdjük Máriával, ezzel a fiatal leánnyal, aki mikor megértette, hogy mi a terve Istennek az életével, és azt is megértette, hogy mindez úgy fog megvalósulni, hogy neki nem kell elveit, tisztaságát feladni, ezt mondta: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” (Luk 1,38) Pedig, ha jobban belegondolunk, nem kis kockázatot vállalt ezzel a kijelentésével, hiszen Isten törvénye szerint rá a megkövezés várt volna, hiszen házassága előtt fogant benne gyermek.

Ezt olvassuk a törvényben, melyet Mária bizonyára jól ismert:

„Ha valaki a városban találkozik egy jegyben járó szűz leánnyal, és vele hál, vigyétek ki mindkettőjüket annak a városnak a kapujába, és kövezzétek őket halálra! A lányt azért, mert nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, mert erőszakot követett el a más asszonyán. Így takarítsd ki a gonosztságot a magad köréből!” (5Móz 22,23-24) Ám ennek ellenére engedelmeskedett, nem törődve a maga sorsával, mert tudta, hogy Istennek semmi sem lehetetlen. Aki meg tudja tenni, hogy tisztasága megőrzésével gyermeke lehessen, az arra is képes, hogy minden más fenyegető veszélyt elhárítson, vagy adjon erőt elhordozásukhoz... Hiszen Mária ekkor még semmit se tudhatott a végkifejletekről! Például nem tudhatta azt, hogy Isten nemcsak őt választotta ki, hanem vőlegényét, Józsefet is, ezt az igaz embert. Az ő feladata egészen más volt, de ő is engedelmes volt. Neki se volt éppen könnyű a dolga! Elhinni azt, hogy valaki a világtörténelemben először és utoljára úgy kerül áldott állapotba, hogy ahhoz férfinak nincs köze, nem könnyű! Józsefnek se ment magától. De nem akarta

menyasszonyát se megöletni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el, válólevelet adva neki. Ezzel tulajdonképpen magára akarta venni a gyalázatot, mentve ezzel Mária életét, de a menyasszonya által elkövetett bűnnel nem akart, és nem is tudott volna együtt élni ez az igaz ember... Igen, ez egy emberi megoldás lett volna, mely jószándéka ellenére is tele lett volna mély sebekkel, fel nem dolgozható ellentmondásokkal. Ám Isten megoldásaira nem ez jellemző! Ő nem úgy vár tőlünk engedelmisséget, hogy aztán magunkra hagy minket a „bajban”! Ha ő emberfeletti utakra vezet minket, akkor emberfeletti módon gondoskodik is rólunk. Ezt tette ezzel a két hányódó lélekkel is. És mivel nem volt más megoldás, Józsefhez is angyalt küldött, hogy igazolja, és elmagyarázza mindazt, amit Mária mondott. Ez elég is volt ennek az engedelmes embernek, hiszen ezt olvassuk: „József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.” (Mt 1,24-25)

Mint már korábban is hangsúlyoztam, karácsony az engedelmisség diadala. Folytathatnánk a sort a pásztorokkal, akik mikor hallották az angyali üdvözlést, és a kijelentést arról, hogy egy rongyos istállóban megszületett az Isten Fia, nem kezdtek el azon filozofálni, hogy miként lehetséges az, hogy a világ megváltója igencsak szegényes körülmények közé érkezett, ráadásul egy csecsemő formájában, hanem nagy sietve elindultak, és hódulatukat tették az Ég és Föld királyának... Ugyanez mondható el a napkeleti bölcsekről is, akik nem estek kétségbe attól, hogy a „zsidók királyát” nem Heródes palotájában találták meg pompa és fény között, hanem szegényen, megvetetten egy egyszerű istállóban. Ők ennek ellenére odaadták kincseiket, és leborulva imádták az Isten Fiát. Zárójelben jegyzem meg, hogy az ő engedelmisségük is benne volt már jó előre Isten tervében, hiszen egyedül Isten tudhatta, hogy Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket, és épp ezért a bölcseket is angyal figyelmeztette arra, hogy ne hogy visszamenjenek ehhez a gonosz királyhoz, és elárulják a gyermek tartózkodási helyét! Sőt még a kincseiknek is feladata volt Isten tervében! Ez volt az az anyagi háttér, melyből a menekülni

kényszerült család fenntarhatta magát Egyiptomban egészen addig, míg már biztonsággal hazatérhettek, hiszen a féltékeny Heródes meghalt...

Az engedelmesség útja nem könnyű, de mint mondtam, Isten nem hagy magunkra rajta. Lehet, hogy csak a következő lépést látjuk, de amikor kell, jön a segítség, jön a vezetés a következő lépés megtételére. Így volt ez az első karácsonykor, és így van ez ma is. Isten soha nem kér tőlünk olyat, aminek ne lenne értelme, célja, és amihez ne adná meg az erőt! De az engedelmisségünk nélkül a legjobb terv, a legjobb elgondolás is semmissé lehet. Isten ma is keresi az engedelmes eszközöket, azokat, akiken keresztül csodálatos terve megvalósulhat. Gondoljuk csak el, mi lenne velünk, ha több mint kétezer évvel ezelőtt nem lett volna egy Mária, egy József, nem lettek volna a napkeleti bölcsek, és még sorolhatnám! Hogyan valósult volna meg megváltásunk?! És itt kell megemlítenem, hogy minden emberi engedelmisség semmi lett volna, ha Jézus, Isten Egyszülött Fia nem állt volna be alázattal az engedelmeskedők sorába! Ez karácsony minden értelmet felülhaladó csodája, az engedelmisség diadala. Pál apostol gyönyörűen megfogalmazta ezt híres Krisztus himnuszában, a Filippibelieknek írt levelében:

Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Egyetlen egy nyitott kérdés maradt a végére, de erre mindenki maga képes csak válaszolni. Én, személy szerint engedelmes vagyok-e Istennek? Tud-e használni? Megvalósulhat-e terve rajtam keresztül is ebben a világban? Vagy úgy érzem, és talán mondok is sokszor, mint annak idején Mózes, ott az égő csipkebokornál: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz! (2Móz 4,13)

Kulcsár Anikó

TTB Konferencia Hollandiában

A Trans World Radio TTB-programjának vezetői és munkatársai konferenciára jöttek össze a hollandiai Putten városában (másfél órás autóútra Amszterdamtól). A jelenlevők között volt amerikai, afrikai, közel-keleti, ázsiai és több európai ország TTB vezetője, vagy rádiós közvetítője. Hazánkban dr. Gerzsenyi László testvér, *A Biblia üzenete* rádiós munkatársa vett részt ezen a 2003. október 23-tól 26-ig rendezett konferencián. A mintegy 40 résztvevő közül többen beszámoltak tevékenységükről, a rádiós igehirdetések akadályairól és gyümölcseiről. Különösen nagy érdeklődés kísérte az arab országokban, valamint a berberék, kazahok és perzsák nyelven folyó rádiós igehirdetések ismertetését. Az említett nyelveken történő szolgálatok képviselői közül többen nem is élhetnek országaikban, mert kivégeznék őket, ha nyomukra találnának. Munkájukat valamelyik eldugott területen, például Kanada végtelenül kiterjedt mezőgazdasági térségein végzik, és onnét sugározzák az adásokat a közvetítő állomások vagy az Internet segítségével, mielőtt elérik a célországok népeit. Az úgynevezett TTB program immár 30 év óta van rajta sok rádióállomás műsorán. Az Egyesült Államokban mintegy 600 rádióadó sugározza angolul hetente ötször, naponta 25 perces időtartammal a Szentírás magyarátát, amit J. Vernon McGee egykori igehirdető készített és mondott el a 20. sz. végén. Az ő magyarázatait fordítják le más népek nyelvére és mondják el ismét az éter hullámain át több mint 100 nyelven a világ sok országában élőknek. A munka folyton terebélyesedik, és évtizedek óta mindig vannak áldozatkész adakozók, akik közreműködésével terjed a bizonyágtétel ott is, ahol soha nem hallottak Isten

megmentő evangéliumáról. Hazánkban már 1994 óta hangzik *A Biblia üzenete*-nek nevezett adás által a Szentírás magyarázata, ami hétfőtől péntekig este 20:40-től hallható a középhullámon, 1395 kHz-en. Ehhez a szolgálathoz kaptak ismét buzdítást és eligazítást a vezetők és munkatársak a felkészült előadók közreműködésével. Time Management címmel egy professzor (a londoni Spurgeon College-ból) tartott előadás sorozatot, hogy segítse a munkával csaknem eltemetett rádiós munkatársak bölcs gazdálkodását az időpontban. A napi foglalkozások és előadások közben alkalom nyílt az imádkozásra és bibliai elmélkedésekre, valamint a gyönyörű kis városban való kirándulásokra is (Putten 22 ezer lakosú város egy ősi, olykor még működő hatalmas szélmalommal). A konferencián résztvevők szálláshelyükön, egy előkelő üdülőhelyen élték át az első hóesést egy kora reggeli időben. Csaknem állandóan esett az eső, ami hollandiai „divat”-nak is nevezhető, hiszen az előző évek konferenciáin is ugyanez volt jellemző az időjárásra az ott töltött idő alatt. Külön örömet okozott az a hír, hogy a TTB egyik régi, vezető munkatársa, Harry Bettig két héttel a konferencia előtt „véletlenül” megnősült (ifjú feleségével együtt ő is részt vett a konferencián és látható a kép legfelső sorában). Azért nevezhető a házasságkötés „véletlen”-nek, mert Franciaországban éppen készültek egy bibliai konferenciára, ahova vártak amerikai vendégeket is. Harry volt az egyik gépkocsivezető, aki összeszedte a repülőtérré érkezetteket (köztük volt leendő felesége is). A találkozáskor az első pillanatban megtetszett neki egy leány és ő is a leánynak, s csakhamar házasságot kötöttek egymással. Ezúton is Isten áldását kívánjuk reájuk!

G. L.

Részlet Takács Géza rádiós szoltálatából:

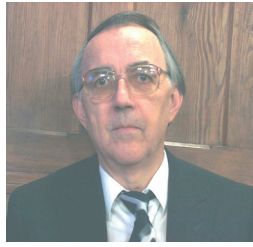
Az igazi keresztény karácsonyi öröm soha el nem múló öröm, ezért is mondja Pál: „Örüljétek az Úrban mindenkör!” A gyermek számára a karácsonyi öröm a megajándékoztatás, az ajándék elvételének öröme. Később ezt felváltja az ajándékozás öröme, amikor az ember már érzi, hogy ajándékával örömet szerezhet, még ha az (mint például egy gyermeké) csak egy rajz vagy valamilyen kézi munka. Azután eltárgyasuló korunkban sokakból kivész ez az öröm, a karácsonyi ajándékozás terhes kötelességgé válik... kinek mit adjunk, jaj, mit is kapott tavaly... s az ajándék is gyakran csak az udvariasság kikényszerítette örömet jelent, mert már az ikszedik sálat vagy nyakkendőt kapja az illető, vagy mert ugyanattól tavaly is ugyanezt.

Nincs ez másként a keresztény karácsonyi örömmel sem. Az első igazi karácsony öröme, amely a megtérés napja lévén természetesen az év bármelyik napja lehet, többnyire el nem halványuló emlék marad. S a hívő, mint a gyermek, kezdetben csak kéri-várja az ajándékokat, s örül, ha megkapja, amit kér. A hívőnek nem a Jézuskának kell levelet írnia, hanem kérésével Urához fordulnia, aki mindent megad nekünk, amit hittel kérünk tőle. A hitben felnövekvő ember azután megtanulja, hogy ne csak, és elsősorban ne tárgyi ajándékokat, ügyes-bajos dolgokban segítséget kérjen, hanem szellemi ajándékokat. Az érett keresztény pedig már gyakorolja az ajándékozás örömet, azt, hogy amit ő elvett felülről, azt tovább is adja: a szeretetet, a békességet, az örömet, s mindenek előtt az evangélium jó hírét.

Takács Géza

ARCKÉPCSARNOK „Külső” munkatársaink

hogy a maga idejében vasárnapi iskolába járatott.

1946 őszétől a Ráday utcában laktunk, azaz a Kálvin téri templom közeliségében. Így természetesen adódott, hogy vasárnaponként oda jártam, s így egy-két alkalommal módomban volt Ravasz Lászlót is hallani. A háború utáni ébredés során természetesen a Kálvin téren is voltak evangélikációs alkalmak, s az ébredés utolsó hulláma így még engem is elérte; 1949 tavaszán tértem meg. 15 éves koromban nem láttam ugyan túl sok bűnt magamban, (az akkori 15-évesek azt hiszem „ártatlanabbak” voltak, mint egy mai 12 éves!), de megértettem, hogy ha semmi bűnt nem követnék el egész életemben, akkor is kárhozatra jutnék az első emberpár bűne miatt. Valójában nem is egy evangélikációs alkalom vezetett el a megtérésre, hanem egy ifjúsági bibliaóra, mert valamikor (pontosan már nem emlékszem) eljártam egy-két gimnáziumi osztálytársammal együtt az ifjúsági bibliakörbe. Arra emlékszem, hogy a Márk 13. rész volt az aznapi téma, s a vezető feltette a kérdést, hogy ha ma éjjel visszajönne az Úr Jézus, hova kerülnétek: üdvösségbe vagy káhozatba? Ez elgondolkoztatott, s ez vezetett el azután a döntéshez. Bár egy évvel korábban már konfirmáltam, de ez semmi különösebb lelki élményt nem hozott, olyannak tetszett inkább, mint egy iskolai vizsga. Nagyjából egy időben ketten-hárman is megtérünk az osztályból, s ez arra indított bennünket, hogy osztály-bibliaórákat szervezzünk a tanítás után. Azután, valószínűleg 1951-ben egy hetes diák-evangélikációt szerveztünk, mert az volt a meglátásom, hogy a mi szavunknak talán azért van több hitele, mint egy egy-

Nagyváradon születtem 1934-ben. 1943 őszén települtünk át Budapestre. Szüleim nem voltak hívők, de anyám annyiban vallásos nevelésben részesített,

hízi személynek, mert mi nem azért csináljuk, mert ez a foglalkozásunk, s ezért kapjuk a fizetést. Vagyis hatan, általában két éve megtértek evangélikáltunk. Úgy emlékszem, hogy általában naponként úgy egy tucatnyian jöttünk össze.

1956-ban nősültem; feleségem főiskolai csoporttársam volt, s valami módon kiderült, hogy ő is hívő. Ezután három és fél évet az Egyesült Államokban töltöttem külföldi szolgálatban. Hazatérésünk után egy távoli külvárosban laktunk, ami egy időre még a rendszeres vasárnapi templombajárást sem tette lehetővé; később, mert egy új villamosjárat megkönnyítette a közlekedést, ez már sikerült, de számos ok miatt egyébre nem jutottunk, vagyis gyülekezeten, közösségen kívül életünk. Ennek szükségszerű következménye volt, hogy lelki pangás évei következtek, melyet én „pusztai vándorlás”-nak neveztem el. Sok minden közrejátszott abban, hogy ezek az év elhúzódtak, csak 1977 végén kezdődött egy új felemelkedés korszaka. Egy műtéttel lezárt hathetes kórházi tartózkodás volt egy igen áldott időszak a számomra. Újabb néhány év után azután már szolgálatokra is nyílt lehetőségem.

Negyedszázad telt el ezóta, s ez emberi mértékkel bizony nem kis idő. Ám ezt a negyedszázadot nem csupán a szolgálatok gyarapodó száma jellemezte, hanem tudatos egyéni iget tanulmányozás, valamint rengeteg hívő olvasmány. Figyelmem fokozatosan olyan témák felé fordult, amelyekkel prédikációk többnyire nem foglalkoztak. Ennek egyik eredménye volt a MERÁ-ban elhangzott hét részes sorozat a szellemi világról, ezt megelőzőleg a különféle szolgálat típusokról. Nem kívánom most itt a rádióban elhangzott megszólalásaim tartalomjegyzékét adni, de mindenképpen el kell mondanom, hogy nagy örömemre szolgál ez a szolgálati lehetőség, amely kb. négy éve tart. Remélem, hogy Isten éltesse, s lehetőségem lesz (egyebek mellett) további rádiós szolgálatokra is.

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra tanít minket, hogy megtagdván az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világban”

Tit 2,11-12

Nyugdíjban, de nem „nyugállományban”

Több mint 38 évi szolgálat után Helmut Menzel, és felesége, Christel, nyugdíjba ment 2003. szeptember 1-i hatállyal a TWR–Europe irodájából.

Annak idején fiatal házasként a Menzel házaspár 1965. március 22-én lépett az TWR misszionáriusainak sorába. Szolgálati éveik során a házaspár több funkciót is betöltött mind Monte Carlo-ban, mind pedig Bécsben.

Helmut és műszaki gárdája úttörő munkát végzett a TWR nagyadónak tervezésében és felállításában, a világ különböző részein. Ezen túlmenően akusztikai kutatásai hozzásegítették a TWR-t, hogy magas műszaki követelményeknek megfelelő, ugyanakkor a lehető legolcsóbb stúdiók sorát hozzák létre világszerte.

1990-ben Helmut a Középeurópai Szolgálat igazgatójaként dolgozott a misszió Monte Carlo-ból Bécsbe történő áthelyezésekor. Ezt követően tevékenyen részt vett a ekeleuropei országokban létrejött rádió-missziók partner szervezetté válásában. A 90-es évek nagy feladata, a pozsonyi műholdas bejátszó és műsorelosztó központnak megtervezése és létrehozása szintén nevéhez fűződik. A legutóbbi időkben Helmut Ruedi Baertschi, az Európai Műszaki igazgató mellett főtanácsadóként működött.

Felesége, Christel az évek során szintén hasznos tagja volt a TWR stábjának, először otthon, majd Monte Carloban szállás-felelősként, Bécsben pedig könyvelőként és ügyvezetőként.

Bár jog szerint nyugdíjba vonult, Helmut továbbra is aktív tagja marad a TWR International és TWR–Europe misszióinak tanácsadóként Daryl von Dyken műszaki koordinátor és Ruedi Baertschi műszaki igazgató mellett.

Helmut és Christel szolgálati éveik alatt egy egész nemzetközi missziói család nőtt fel. Anna lányuk egy amerikai tengerésztiszt felesége lett, fiuk, Johannes, egy francia lányt vett feleségül, Eszter lányuk pedig egy német fiatalemberhez ment férjhez. Kilenc unokájuk van. Továbbra is Bécs környékén szándékoznak lakni.

Szeptember 17-én a TWR bécsi stábjába disztribúción látta vendégül a Menzel családot. Kívánjuk Isten gazdag áldását továbbra is szolgálatukra és családjukra.

*

Helmut Menzel továbbra is a MERA Kuratóriumának elnöke maradt.

Partner szervezeteink hírei

A wetzlari Evangeliums Rundfunk (ERF) fő műsorszerkesztője, Peter Fischer 49 éves korában 2003. szeptember 3-án agyvérzés következtében váratlanul elhunyt. Udo Vach műsorigazgató búcsúbeszédében többek között így emlékezett meg róla: „Olyan ember távozott tőlünk, aki életbevágóan fontos szerepet töltött be rádiós munkánkban, és az ERF-et azzá tette, ami ma.”

Petzer Fischer műsorszerkesztőként kezdte 1979-ben, később fő programirányító lett, majd helyettes fő műsorigazgató. 1990-ben lett fő műsorszerkesztő. Ő alakította ki az ERF két párhuzamosan működő 24 órás adását, majd ez év áprilisában ő egyesítette egy 24 órás műsorra a kettőt.

*

Jürgen Werth, aki ez év elején bejelentette távozását az ERF igazgatói székéből, hogy A Keresztyén Média Alapítvány igazgató helyettesi posztját vegye át, Peter Fischer váratlan halála miatt elhatározását megmásítva, továbbra is jelenlegi posztján marad. Az 53 éves Werth, aki 1993 óta tölti be ezt a funkciót, így beszélt erről: „Ez nem volt könnyű elhatározás számomra. Hálás vagyok az ERF Igazgató Tanácsának bizalmáért, és a Keresztyén Média Alapítvány vezetőségének megértéséért.”

A LEGNYAGYOBBA AJÁNDÉK

A karácsonynak mindig van valami varázsa számomra is, pedig már nem vagyok gyermek, mégis készülök rá. Talán nem véletlenül került elé az a négy hét Ádvent, amikor ráhangolódhatunk, nem csupán ajándékokkal, mint inkább lelkiileg.

Mire is emlékeztet minket a Karácsony? Nagyon jól tudom, hogy Krisztus nem december 24-én született, mégsem arról szeretnék szólni, hanem arról, hogyan is tölti be szíveinket Krisztus ennek az alkalomnak a kapcsán.

Két véglet létezik. Vagy elutasítóan állunk Karácsonyhoz, mert nem biblikus, vagy mindenféle jóval – legyen az étel, ital, díszítés vagy a szomszédénál magasabb fenyőfa – helyettesítjük azt.

Krisztus megszületett, ez tény. Meg kell hát találjuk a helyes egyensúlyt a világban – nem kiszakítottan a világból – hogy elérjünk embereket, talán épp Karácsony kapcsán.

Mennyi könnyecsepp gördül le ezen az egy estén az arcokon, mennyi ember dobja el az életét, mennyien félnek egyedül, mert magányosak, csak az Úr tudja... Hozzájuk kell vinnünk az örömhírt, hogy minden napuk „karácsony” legyen.

Annyiféle módon megajándékozhatjuk egymást, és még pénzbe sem kerül. Gondoljunk csak egy–egy mosolyra, amit szinte keresni kell az utcákon rohanó embertömegben, vagy gondoljunk egy kedves szóra, melyet a gyógyszerári vagy piaci hosszú sorban álláskor nekünk hivatott mondani a türelmetlen, szeretetlen népek között. Talán egy képeslapon keresztül fogja megérezni valaki Krisztus szeretetét, mert gondoltunk rá...

Mire is hivatunk el? Békesség teremtésére, szeretetre, öröme a szenvedések között is. Adni Őt, aki életét adta értünk, hiszen Karácsony nincs Húsvét nélkül.

Tíz évvel ezelőtt valakitől kaptam egy könyvet, és én is megérthettem, hogy van Megváltóm és örök életem Benne, aki feltámadt és most is él!

A mai napig hálás vagyok, hogy akkor valaki gondolt rám. Isten úgy, hogy egyszülött Fiát adta, hogy el ne vesszek, hanem örök életem legyen, ha hiszek benne; egy barátom pedig cselekedetre váltotta mindezt, mert nem akarta, hogy kárhozzatra jussak.

Ugye mindannyiunknak vannak szerettei közelben s távolban, akik várják Isten fiainak megjelenését? Ne fosszuk meg őket a legnagyobb ajándéktól, amit valaha is kaptunk: Jézus Krisztustól.

Békés, csendes, áldott karácsonyt kívánok, amikor átnyújtjuk a Legnagyobb Ajándékot valakinek!

Szeretettel: Elek Éva

Karácsonyi ének

Így ünnepek előtt, ha valaki benyit hozzánk, mindig karácsonyi éneket hall. Reggeltől estig üzemel a magnó, és én untalan, örömmel harsogom ezeket az énekeket:

— „Hald az angyali kar zeng, Dicsőség az Istennek.”

— „Ó, betlehem kis városa”,

— „Ott kinn egy jászolban talált nyughelyet...”

S míg a konyhai munka kezemet foglalja, szívem az Isten Ajándékának örül. Angyalokkal éneklek együtt... Meglesem a félnék pásztorokat, akik útban vannak Betlehem felé. A jászolban nyugvó Ajándék örök csodája meglepetti, gyógyítja szívemet.

Ezzel az örömmel nem lehet betelni. Minél többet kapok belőle, annál inkább éhezem. Miért is vallok erről ilyen nyíltan, hiszen aligha érdeklí ez a kedves olvasót? Lényegesebb dolgok foglalnak le ma kicsit, nagyot.

Mélyebb indítéka van szavaimnak. Ebbe az örömbé hívogatok! Buzdítani szeretnék, hogy ne halkuljon el a karácsonyi ének!

Csengjen, zengjen: Dicsőség az Istennek!

Annyi hang zavarja meg a csendet! Nyugtalanító, kétségbeejtő, fárasztó hangok. Csendüljön hát fel a karácsonyi ének a megváltottak szívéből! Hirdesse, hogy van békesség és hogy Isten megajándékozott minket az Ő szeretett fiával! Nem vagyunk egyedül. Immánuel — Velünk az Isten!

Ezeknek az énekes karácsonyoknak útja gyermekkoromba vezet vissza.

A napokban, amint így énekeltem, eszembe jutott Etus. Mert hogy nálunk nem volt karácsony Etus nélkül. Ki volt Ő? Miért maradt meg az ünnepek emlékével együtt? Hát mert énekelte! Karácsony napján végigjárta az ismerősöket, s énekszóval dicsérte az Istent, s köszöntötte a ház népét.

Mi persze, gyerekfejjel nem annyira az éneknek örültünk, amikor megjelent, hanem az „előadásmódnak”.

Etus ugyanis beszédhibás volt. S ha nem ismertük volna az énekeket, ugyancsak ámultunk volna, milyen nyelven hangzik a köszöntő.

Etus házaknál dolgozott: mosott, takarított, így tartotta el magát. Amikor így ünneplőbe öltözve megjelent, alig ismertünk rá. Bő szoknyáján sehol egy gyűrődés. A nehéz selyem frissen vasalva csillogott. Ropogósra keményített kötény volt élébe kötve. A fején fényes selyemkendő pompázott gonddal ölelve körül az egyszerű arcot.

Etus tiszta, ápolat volt, méltó a karácsonyi énekléshez. Csak akkor tört ránk a veszedelem, amikor nagy buzgón énekelni kezdett, s ugyancsak tördelte ékes anyanyelvünket. „Tisztus Ultnak áááááadott születésén...”

Hangosan nem mertünk nevetni, mert édesanyánk tekintete tompítgatta jókedvünket. Hanem amikor hosszúra nyúlt a dicséret, sorba ereszkedtünk le a nagy asztal árnyékába. Etus most már zavartalanul énekelte volna, ha a jókedv ki nem tör belőlünk, de olyan erővel, hogy végül mind a négyen gurultunk és hahotáztunk. Ekkor édesanyánk „felszínre” hozott minket. Nem szidott, nem büntetett. Halkan, de nyomatékosan beszélni kezdett.

— Gyerekek! — mondta — Ezt az éneket mi is tudjuk!

Abbahagytuk a nevetést, figyeltük édesanyánk szavait, melyek Etus sértődöttségét is enyhítették.

— Segítsünk Etusnak énekelni! S ezzel édesanyánk belekezdett.

— „Krisztus Urunknak áldott születésén,
Angyali verset mondjunk szent ünnepén....”

Harsogott a karácsonyi ének. Betöltötte a házat, a szíveket. Etus ragyogott! Együtt jártuk végig a betlehemi éjszakát. Halottuk az angyalok énekét:

„Dicsőség a magasságban az Istennek!

Békesség legyen földön embereknek!”

Ekkor tanította meg velünk édesanyánk, hogy mások istentiszteletét tartsuk tiszteletben. Ha botlik a másik, álljunk mellé, és vele együtt énekeljünk, hisz a nagy Ajándék mindnyájunké. S hogy a Krisztus-várók, a Benne örvendezők tudnak igazán együtt énekelni, a dadogó is bekapcsolódik a nagy dicséretbe.

A megjelent isteni szeretet körülölel, és nem különválaszt, hanem egyé tesz e nagy örömben.

A karácsonyi énekeket énekelve, Etustól még azt is megtanultuk, hogy Istent dicsőíteni tisztára mosottan, ünneplő szívvel lehet igazán, méltóképpen.

Ugye sokan fogunk most énekelni?!

Álljon közénk mind, aki kapott a karácsonyi nagy örömből! Sokan várják ma ezt az éneket, nem csak a templomokban, imaházakon belül. Ott kint, a reménytelenségben, a sötétségben, zavaró hangok között csendüljön fel a tisztult szívek éneke!

Ne félj a nevetgélőktől! Sokan állnak melletted. Énekelj! Nyiss be oda, ahol nehéz a csend, ahol szíveket feszít az aggodalom. Nyiss be oda, ahol biztató szót már régen hallottak és valami csodára várnak. A legnagyobb csoda éneke, a reménység éneke csendüljön fel ezen a karácsonyon, s gyógyítsa a beteg szíveket!

„Isten méltatott minket arra, hogy ránk bízsa az evangéliumot” (1Thess 2,4)

Hetényi Lajosné

Az, hogy élő adásokat készítünk, izgalmas feladat, és igazi csapatmunka. Mindez a saját szerverünkről induló Kiáltó Szó elnevezésű internetes rádióinkban hallható. Kiáltó Szó — azért ezt a nevet választottuk mert az Internet sötét sűrűjében egy olyan rádiót szeretnénk készíteni, amelyik az evangéliumot hirdeti, ami az élet pusztaságába kiált. Ennyi az információ. Mint szerkesztő szeretnék néhány személyes szót is szólani, akarom mondani írni. Elkészíteni egy adást igazi

Élő - Kiáltó Szó

kihívás, minden alkalommal megméretetik a felkészültségem, a tájékozottságom, a kitarásom. Mindezt úgy tenni, hogy nem lehet kijavítani, izgalmas de egyben nehéz feladat. Miért szeretem mégis annyira? Mert tudom, látom Isten milyen csodálatos módon ad mondani- valót, témát, riportanyagokat. És érzem, milyen örömet ad az Úr abban, hogy róla beszélhetek, neki szolgálhatok.

Igyekszünk minden visszajelzést figyelembe venni, és ezek szerint alakítani a műsort, ezért kérlek benneteket, hogy írjatok nekünk! Várjuk a témajavaslatokat, véleményeket, kérdéseket, ötleteket. Terveink szerint januártól minden héten pénteken 17.00 órától hallható élő adás.

Várunk minden kedves hallgatót! Semmi mást nem kell tenned, mint a MERA honlapján rákattintani a kis hangszóróra a Kiáltó Szó mellett.

Lelkiposta – az Antennában

A Lelkipostában általában arra törekszünk, hogy amennyire csak lehet, sok levelet osszunk meg a hallgatókkal, hiszen ez az a műsor, amelynek a szerkesztésében döntő, mit mondanak, mit írnak a hallgatók. Az elmúlt idő legjelentősebb eseménye számunkra az evangélikációs hét, az Örömmüzenet hete volt. Arra gondoltam tehát, hogy a korábbi Örömmüzenet hetére érkezett levelekből ismertetek néhányat. Legszívesebben természetesen a legfrissebb leveleket válogatnám, de az Antenna pont akkor lesz nyomdában, amikor az Örömmüzenet hete zajlik...

Kedves MERA!

Drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! „Örüljétek az Úrban, ismét mondom örüljétek.” Ezzel az örömmel és Isten iránti hálával gondolok az elhangzott evangélikációs hétre. Hát ez az, valami ilyesmire gondolok, ha az evangélikáció szót meghallom.

Nagyon áldásosak voltak az igehirdetések, magyarázatok. A tiszta ige hirdettett. A biznyságtételek is jók, életszerűek voltak. Az elhangzott énekek és a zene is tetszett, odaillettek. Számomra áldásos volt, ezért is ragadtam rögtön tollat, hogy örömet megoszam a testvérekkel.

Kívánom további életükre a mi Urunk Jézus Krisztus áldását, kegyelmét. Járunk ebben a világban az Ő nagykövettségében, hűen végezve a ránk bízott szolgálatot.

Testvéri szeretettel: egy testvérnő.

(S. Józsefné – Derecske)

Nagy biztatást jelentett ez a levél, s az ehhez hasonló üzenetek. Annál is inkább, hiszen az evangélikációs héten bizonyára sok hallgató várta és várja a napról napra felcsendülő Igét. Mi is reméljük, hogy ezen a héten is sokan megtalálták Jézus Krisztust, az egyedüli Atyához vezető utat.

Kedves Testvéreim az Úrban!

Áldást kérek Urunktól a MERA minden munkására. Öröm van a szívemben az evangélikációs hétért. Hálás a szívem a rádiókészülékért, a villanyért, hogy hallhattam az én Uram hozzám szóló üzenetét.

Azért van fájdalom is a szívemben, mert bizony legtöbbször csak magamban hallgatom, rajtam kívül mást nem igen érdekel az Evangélium. Ha mondom, hogy

legyünk addig a rövid időig csendben, akkor inkább elmennek a rádió mellől. Nagyon fáj nekem, hogy csak a világ zaja érdeklí a mai embert, de nem csak a fiatalokékat, hanem az idősebbeket is. Nem vágyik templomba az idős sem, minden kifogást talál, csak hogy távol tartsa magát Urunktól, drága üzenetétől. Így én azt teszem, hogy imádkozom ezekért a keményszívű emberekért. Bárcsak egyé lenne mindenki az Úrban! Most, amikor mindenütt szól Istenünk nekünk szóló, hívogató szava: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan” (Máté 11,28) Urunknál nincsen személyválogatás, Ő mindnyájunkat egyformán szeret, ezért hív, és kínálja a drága mennyei örökséget. Nem azt mondta, hogy „elmegyek, és egyeseknek helyet készítek” — hanem azt, hogy „elmegyek és helyet készítek, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”. Csak az a baj, hogy süket füleket talál ez a hívogató. De mi, akik már Vele járunk, és az tesz boldoggá, ha az Ő szavát halljuk, imádkozunk azokért, akik még nem vették komolyan a Szeretet üzenetét.

Maradok imádkozó szeretettel a MERA minden dolgozójához.

Egy hűséges hallgató:

Sárika néni (Kárpátalja)

Amikor arra gondolunk, hogy Kárpátalján milyen sokan hallgatják az adásainkat, kicsit összeszorul a szívünk, hiszen nem tudunk annyit segíteni, amennyit szeretnénk. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy ott is vannak kemény emberek, akiket nem érdekel az Úr üzenete. Bárcsak a rádió eszközzé válna a keményszívűek életében is. Erre volt már példa nem is egyszer. Mindenesetre bátorítom a levélírókat is, hogy ami az egyik héten nem sikerült, az még máskor sikerülhet. Tessék megpróbálni, kedves Sárika néni!

Hálás vagyok Istennek a MERÁ-ért és az ottani munkatársakért, akik ezt a hatalmas szolgálatot végzik Isten segítségével. Hatalmas nagy dolog, segítség ez a nem-hívóknak, hogy hallhatják az evangéliumot, és a hívők is tanulhatnak újat. Ha nem lennének próbák a hívő ember életében, gond lenne. Jézus Krisztus életében is voltak próbák, de Ő kiállta azokat. Nekünk is segít Isten. A próbákban erősödik hitéletünk és lesz szilárdabb. Imádkozom a MERÁ-ért és az ottani munkáért.

Igen, azt hiszem fontos kérdést feszeget kedves hallgatónk. Ha nem lennének próbák, baj lenne — állítja, s bizonyára igaza van, hiszen Jakab apostol is ezt írja levelében: „Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” Amikor tehát próbák között vagyunk, gondolhatjuk, hogy egyre nagyobb és teljesebb lépést teszünk a megszentelődésben — mégha néha ez nem is könnyű.

Végül köszönöm mindenkinek, aki visszaküldte a kérdőívet, még akkor is köszönöm, ha jópár késve érkezett vissza a határidőhöz képest, hiszen nagy segítséget jelent saját munkánk átgondolásakor, értékelésekor. Hadd kérjem, folytassák az értünk való imádkozást!

Kulcsár Anikó

Karácsonyi ajánlatunk

A Karácsonyi ajándékozással gondolva szeretnénk két hanganyagot ajánlani.

Megjelent:

Betkó András, szlovákiai magyar költő verseit saját fia ifj. Betko András mondja el aki a TWR—Szlovákia főszerkesztője. A feldolgozott verseskötet címe: A lelkelem húrjain. A 3 CD-albumon összesen 41 költemény található. Megrendelhető szerkesztőségünkönél.

Előkészületben:

Szaniszló Tibor emlékére kívánunk kiadni egy verses összeállítást. Sokan szerették Tibor „bácsi”-t és versmondásait, amelyet rádióinkban is gyakran hallani, de ajánlatunk azok számára is nagy öröm lehet, akik egyszerűen csak az irodalmat vagy a verseket szeretik. A CD karácsonyra kerül kiadásra, és megrendelhető levélben vagy telefonon.

Kazettaküldő szolgálat

Ajánljuk az Örömmüzenet hete elnevezésű, evangélikációs rádióprogram teljes hanganyagát, amely a megrendelések alapján kerül elkészítésre. Kérjük, olyanok jelezzék igényüket akik valóban használni tudják a közel 7,5 órányi anyagot, és adományaiikkal támogatni tudják a kazetta (8 db), illetve audio CD (4 db) elkészítését.

Az örömmüzenet hete adásai december első hetében kerültek sugárzásra.

Mindenekelőtt köszönetet mondunk azoknak, akik az év első 11 hónapjában gondoltak ránk, és adományaiikkal segítették munkánkat. Minden adományt Isten iránti hálával fogadunk, és arról visszajelzést küldünk. Ez persze csak akkor lehetséges, ha tudjuk, hogy kinek kell megköszönnünk a támogatást. Kérjük, legyenek szívesek pontosan és olvashatóan feltüntetni a feladó nevét és címét! Az elmúlt hetekben előfordult, hogy a feladó helyére is a MERA címe került így nem tudjuk, ki lehetett az adományozó. Mivel közeledik az év vége, kérjük, hogy akik igénylik az adományukról a személyi jövedelemadó-bevallásnál szükséges igazolást, legyenek szívesek feltétlenül elküldeni az adószámukat, mert csak ennek birtokában vagyunk jogosultak az igazolást kiadni. Az APEH tájékoztatása szerint a 2002-es évben az adózók 1% felajánlásából a MERA 283 007 Ft-ot kapott. Ezt az összeget ezúton megköszönjük, s tájékoztatjuk hallgatóinkat, hogy a teljes összeget az Antenna újság kiadására fordítottuk.

Mint közhasznú alapítvány, a MERA a következő évben is jogosult lesz arra, hogy az adózók adójuk 1 %-át részére felajánlják. Kérjük azokat a hallgatóinkat, akiknek erre van lehetőségük, csatlakozzanak azokhoz, akik ilyen módon is támogatják a szolgálatunkat.

Adószámunk: 18007411-1-42

**A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ
ALAPÍTVÁNY ADÁSAI**

Az adásidők 2003. október 26-tól 2004. március 27-ig érvényesek

	Rövidhullám 31 és 41 m 9490 és 7385kHz 10:30 – 10:45	Rövidhullám 49 m – 6170 kHz 18:30 - 19:00 HOT BIRD 21:30 – 22:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	—	Léleképítő	Ifjúsági műsor	
H	—	Mindenkinek	A Biblia üzenete	Evangé- lizáció
K	Ige- tanulmány	Barangolás a Bibliában Jó hír a távolból	A Biblia üzenete	Gondo- latok
SZE	Nőktől- nőknek	Igesarok	A Biblia üzenete	Gubancok
CS	Igehirdetés	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor (kéthetente)	„Érintés”	A Biblia üzenete	Áhítat
	Életutak			
SZO	Gyermek- műsor	Lelkiposta Meglepetés	Szemel- gető	Lelkiposta

Díj hitelezve
1428 Budapest 8.

F i g y e l e m ! AHOTBIRD műholdról digitális rádióadás hallható 21:30-22:00. Technikai paraméterek: TWR Radio Frequency: 12,379.60 MHz Transponder 84 Vertical Polary Symbol Rate: 27500 symbols/sec FEC 3/4 SID: 3080 PID Audio: 3530. Az adás csak digitális vevőkészülékkel fogható! A frekvenciák / hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

MERA
Budapest Pf. 4.
H-1428

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány

Szerkeszti:

Molnár Tünde, Szabó Zoltán

Főszerkesztő: Gaál Ferenc

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf. 4

Tel/üzenetrögzítő: (1) 327-0440

WEB címünk: www.mera.hu

e-mail: radio@mera.hu

Pénzadományok az alábbi

csekkszámlára küldhetők:

OTP Bp. II. 11702036-20573096

Swift code: OTPVHUIHB

Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: MA-Print Bt. Kiadó & Nyomda

Felelős vezető: Mayer Gábor

Tel.: (1) 424-5958

NYOMTATVÁNY